

2 cuartos cada número.

Surtirá un cop cada
semana.Se ven en totas las
librerías.

LA PUBILLA

SEMMANARI CATALÁ.

2 cuartos cada número.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ,

Plassa Nova, n.º 3.

LIBRERÍA DE E. PUIG,

Barcelona.

LOS CRITICONS.

Avuy si Dèu m'ajuda, com confio que ho farà ja que tinch á favor meu lo sentit comú, vuy esgrimir la meua ploma contra los que sense coneixer la seva propia casa volen cuidar-se del'agena; contra los que sense saber tant solsament lo que vol dir criticar, la pegan per volerho fer dient mal de tot al tort y al dret, en menospreci de la lógica, la filosofía y lo sentit comú.

Mès abans es precis declarar que no tractem d'ofendrer á los verdaders crítichs, á los que segueixen lo preciós camí de la ensenyansa, obert en bona hora per Piferrer, Larra y altrás personas dignas de respecte y veneració. Nostre pallissa 's dirigeix senzillament contra los que aparentan saber alguna cosa, sent aixís que viuen tant sols en la ignorancia; contra 'ls que enrahonan y escriuen criticant sense saber de que se las heuen ni que 's patollan; en una paraula: contra 'ls crítichs!.....

Mòltas vegadas he vist jo representar un drama dolent, y al cap de poch dias ja he vist apareixer en un semmanari d'aquells de mòltas pretensions, aixó si, pero de pocas suscripcions, la critica del drama estrenat de nou; y allavonsas, despues de haber tingut la paciencia inesplicable de llegirla tota, que ja s'en necessita un bon tros, he acabat per preguntarme: ¿qu' es mes dolent, lo drama en qüestió ó la critica que se li fa?

Segons la critica no hi ha restant dolent com lo drama nou; censura 'l llenguatge quant lo crítich segons se veu per son escrit, ab prous feynas sab lo castellá que li varen ensenyar quant anava á estudi. Troba que las escenas no están ben disposadas, y si li preguntan qué s'enten per escena es mòlt probable que si no 's queda mut los

contesti que per tal s'enten lo tablado ahont hi fan la comedia.

Hi trobará falta d'efectes drámatichs potser porque no hi haurá en lo drama tres morts, quatre ferits y vint y set tiros; tal vegada dirá que l'argument es poch enredat porque no hi ha traïdor.

Anem, vamos ¿que li direu á un crítich d'aquesta especie? Lo millor es deixar-lo illustrant á son periódich y pregar á Dèu porque se serveixi tornar lo sentit comú á n' aquella anima descarriada. Mòlts se creuen que aquestos crítichs fan mòlt mal á los pobres autors, jo may he participat de tal opinió: mal ne fan y no poch á la literatura desde 'l moment que la prostitueixen ab sos flemátichs escrits, pero ¿als autors? cap, ni mica. Lo públich encara que no sigui literato, ja sab coneixer lo qu' está bé y lo que está malament.

Los que si fan mal de valent son los que poseint coneixements capassos pera poder ser bons crítichs, s'olvidan de sa missió y tant sols donan curs en sos escrits á bastardas passions que no solsament son reprotxabels sino fins criminals.

Quants y quants crítichs hi ha que diuen mal de un autor sols per envidia!.. Mòlts n'hi ha, que en tota sa vida han sigut capassos de fer un drama no més que decent, y que plens de verí, plens de envidia se venjan en los infelissos autors mes afortunats que no pas ells, dientne mal en tots sentits, no trobantlos hi res bo, per més que lo sentit comú, que val més que un crítich, digui lo contrari. Es clar, ¿cóm pot ser bona una obra admesa per un públich que li ha xiulat las sevas? Per lo seu gust es atos, dolenta, asquerosa; lo seu fallo es l'únic, lo verdader; l'autor, lo públich y 'l sentit comú son los que van errats. Ell ho diu: *magister dixit*.

Afigúrinse que don Joseph es un escritor bastant apreciat y que té relacions amistosas ab don Ricardo escritor de bastanta disposició y que quant

vol se guanya bastant bé la vida, pero que ara ja fa un quant temps l'ha donada en fer lo gandul y vindrer ab la esquena dreta dels amichs. Tot aixó no solsament pot mòlt ben ser, sino qu' es. Donchs bueno; un dia don Ricardo té ganas de anar á sopar á ca 'n Justin, per exemple, y com no té un sol habitant en la butxaca, li passa pel cap enmatllevar un parell de pessetas á don Joseph; aquet com que té familia se las necessita y no las hi pot ni las hi vol deixar. ¡Ay pobre don Joseph! ja está ell ben fresch. Ja renyeix ab don Ricardo, y aquet qu' es crítich de tal ó qual diari un poch formal es l'encarregat de jutjar las produccions novas de don Joseph, y aixís com abans qu' era son amich, ara també un bon escritor, ara per quatre rals s'ha tornat dolent, infame, insufrible y que se jo quantas cosas mes.

Y la gent que ignora la vida y fets dels crítichs, la gent que veu sos escrits impresos en diaris formals, dirigits per directors que no saben prou bé la seva obligació, se creu que realment lo crítich diu veritat y si no 's convens del tot, quant menos está en dupte y titubeja.

D'altres n'hi ha de crítichs que la pegan per trobarho tot dolent sols per mania de distingirse, no mes que per pura pedanteria. Aquestos si bé son insufribles, si bé 's mostren pesats en gran manera; en cambi dech dir que per mi son las bestiolas criticonas menos temibles.

Ja se sab que un boig no pot fer mes que bojerias. Esperar lo contrari de semblant ser, seria una necetat.

Ja veuen lo qu' es la critica avuy dia; ja veuen pobra senyora en mans de qui está; porque los verdaders crítichs avuy son mòlt contats; potser no m'equivocaria de gayre si digués que en tot Espanya no n'hi ha dotze.

Afigúrinse, pobres autors si estan ben posats; solsament per aixó, val la pena de que un no es-

crigui. Y encara gracias que al dir mal de una obra se concretin á la mateixa y no se 'n vaigin ab impropis contra 'l pobre y desgraciat autor, que s' está ben quiet á casa seva sense dir res, ni fer mal á ningú. Gracias sian dadas al criticon que no anantsen de la llengua ó de la ploma no li digui ase, burro, indecent, ignorant y altres mil indecencias y crueltats que del mateix modo que las fletxas de Santa Eularia al cap y al fi acaban per caurer sobre de qui las ha tiradas.

Las necetats, las vulgaritats y las ignominias sols ténen una paga: lo despreci. Aqueixa es la que jo 'ls dono sense ser autor de cap obra formal y la que desitjo que 'ls donguin los autors.

He acabat per avuy; tal volta algun d' aquets bitxos rastres que per qui Barcelona corren m' haurá trobat molt dú; á fé 'm sabria greu porque aixó de ser escritor del dia y no ser tou, se 'm figura que no fa.

ANTONET SERRA.

CORRANDAS.

Del mar l' aygua 's purifica
aixecantse vers lo cel;
així minva la greu pena
elevant l' anima á Déu.

Pensament, flor que recorda
á mon cor un passat temps,
si per acas te fonguesses,
¡que ho fóras pensament!

Lo món pe 'l home es un cercol
dins lo que catiu se veu,
vol ser llibre y quant sas forsas
lo trencan, sen puja al cel.

Es una il·lusió la vida
qu' enviona la esperansa,
com mes s' atansa á la tomba,
mes se guayta llunyadana.

L' aromosa flor besada
pe 'l fugitiu raig de sol,
es com la nina, qu' escolta
d' un ayment queixas d' amor.

L' oreig que l' anima encisa
li don forsas, es la sava
de la virtut, que flayrosa
desde 'l cel Déu 'ns regala.

Lo fanal de l' esperansa
penja del bell mitj del cel,
sa claror á l' home enlluerna
y enlluernat, se queda fret.

Si veritat es que bruixas
surten á la mitja nit,
per qué no embruixan á l' home,
per ésser sempre felis?

R. V.

FOLLIAS.

Ay nina, no desfullis
may la rosella,
que son las flors los ángels

que hi ha en la terra.
Si algú las toca,
s' emustigan y prompte
¡pobres! se moren.

Quant oviro una aucella
que l' aire talla,
la preneh per missatgera
de la esperansa.
Mes prest la vista
la pert... y crido, espero
lo que 's mentida.

Qué bella es la vesprada
quant á la posta
vá 'l sol, deixant la terra
ab llum confosa.

Així la ditxa
deixa las recordansas
que 'n lo cor brillan.

L' arbre ab sas amples fullas
á l' home sembla.
frondós y aprest sas brancas
débils doblega:
la soca resta
ferma com la esperansa
que no la deixa.

R. V.

L' ORGULL DE LA PUBILLA.

I.

Com que ja 'ls várem dir que un dels nostres principals objectes era defensar á la PUBILLA, ara aném á ferho, tocant á lo que diu tothom de que está massa orgullosa y contenta de sí mateixa.

Es tant bona mòssa, tén tant y tant motius per estar engreida, que tindria de ser de pedra per no demostrarho, y, com que 's podria no voler créuer que aquets motius existeixen, nosaltres los enumerarém y probarém sa procedencia, gracias á la amabilitat del distingit escriptor D. Anton Fajes y Ferrer.

Aquest senyor publicá los datos que segueixen en lo periódich «la Prensa de la Habana», ell es qui nos ha deixat dit periódich per copiarlos, y per tot li dem las gracias, y ab nosaltres los fills de la PUBILLA, cofois sens dupte de que tant bona mòssa hagi trovat un defensor tant il·lustrat.

Sempre havem cregut que 'ls escrits debian divertir ab la forma, ó instruir ab lo fondo, y com per lo género á que pertany lo nostre periódich, aquest escrit farà riurer molt poch ó gens, creyem que compensará aquesta falta, son fondo instructiu, y la curiositat que cada un de sos detalls enclou per tothom qui porta amor á la PUBILLA.

Aixó dit, no 'ns queda més que probar que no es infundat l' orgull de la minyona, ni la enveja que li ténen molts ciutats, entre las quals descolla senyaladament la que es coneguda per la coronada vila.

Tot aixó, com veurá qui 'ns llegexi, se proba ab fets, datos auténtichs, documents verídichs, y tot lo que 's necessita pera que 'ls sia impossible duptar lo anem á dirlos.

Ara, escoltin.

II.

Comensem per la situació de Barcelona, y no pót ser més poética, més cómoda, ni més saludable.

A mitxa hora montanyas flairosas cubertas de pám-pols, reims, fruitarás, y fonts d' aygua regalada.

A sos peus la miranda de la muralla del mar, ahont los habitants de la PUBILLA sembla que surten cada dia á enmillararse en lo mateix espill, ahont s' empolainavan las galeras del regne d' Aragó, pera que sa enamorada la victoria, escoltés en la batalla las magarrufas que ab pólvora y sanch li feyan.

Que son passat es lo més gloriós qu' existeix, no creyem que ningú ho dupti.

Per aixó, y porque no entra en lo nostre propósit lo

copiar un tros d' historia, los dirém que 'n quedarán enterament convensuts llegintla.

Lo clima no pót ser més bo.

Un conegut nostre, per probarho, deya qu' en Barcelona, fora dels vuit ó deu dias qu' en cada estació las temperaturas mostran sos estrells, s' hi pót anar, durant l' estiu ab capa, y durant l' hivern, en cos de camisa.

Pe 'ls naturals es suau, y pe 'ls forasters, no sembla sino que sia elástich, puig lo mateix hi viu un mico del Senegal que tén un cunyat meu, com una especie de cunill blanch del polo que tén una senyora coneguda.

Justament ara no 'ns recorda paraula per paraula lo que diu Cervantes en lo seu preciós Quijote de la nostra PUBILLA; pero si savem que la posa en las estrells, dient qu' es la ciutat més bonica, més digne y més generosa.

En quant á comoditats y baratura en los viurers, tothom qui hagi viatjat sabrá qu' es la primera en bonas condicions.

En una paraula, relativament parlant, no hi pas cap dupte que Barcelona es una gran ciutat.

Fins aquí nosaltres; d' aquí en avant ab probas y documents, D. Anton Fajes y Ferrer.

III.

Lo PRIMER rel-lotge de torre que hi hagué en Espanya fón lo que 's colocá en lo campanar de la catedral de Barcelona, en l' any 1393, segons consta en l' arxiu municipal. La campana en ell col·locada fón fòsa espressament en la mateixa ciutat, y pagada per la municipalitat, y se pujá á la torre que cau sobre lo portal de santa Eularia en lo mateix any de 1393, anomenantla «Seny de les hores.»

Es d' advertir que 'l rel-lotge 'ns fón regalat per la república de Venecia per haverli deixat copiar los nostres códichs.

Lo segon rel-lotge que 's posá en Espanya fón lo de Sevilla en presencia del rey Enrich III, en 1396 ó sia tres anys després que en Barcelona.

La PRIMERA ciutat d' Espanya que fón us de la imprenta fón Barcelona. Sobre aquest adelanto del ingeni humá s' ha controvertit molt temps, prenent alguns que fón Valencia la primera capital que ab gran sorpresa de tothom publicá un llibre, titulat «Certámen poétich,» imprés en aquella ciutat en los anys 1774 y 75. Així ho afirma 'l pare Mendez, que en sa «Tipografía española,» fins que 'l temps nos ha vingut á revelar que 'l reverent pare ministre de Trinitaris descalços de Vich possehia un llibret en octau, titulat: «Pro condendis orationibus juxta grammaticas leges literatissimi auctoris Bertholomei Mates libellus exorditur.» Aquest llibret que existeix encara, tén cinquanta fulls útils. No tén foliació ni signatura. En lo primer apartat, junt á cada un dels epígrafes, que són molt freqüents, faltan las inicials que algú hi anyadí més tart ab vermelló. No hi ha més puntuació que 'l punt final. Está plagat de abreviaturas, lo carácter de la lletra no es constant ni uniforme y participa del gòtic y del romá.

Al final hi ha una extensa acció de gracias en llatí, com tot son contingut, que acaba ab las següents paraulas: «Impressa per Johannem Gherling, alamanum finitur Barcinone nonis octobris, anni á nativitate Christi; M.CCCC.LXVIII.

(Se continuará.)

LA TOYA DE LAS NINAS.

Si dupteu, com se m' ha dit,
Que jo ab noyas se fer toyas,
Porteume quatre ó cinch noyas
Y 'n faig una tot seguit.

Ab las que, encara que vivas,
Se cubreixan de rubor
Aixís que 'ls parlan d' amor,
Ja tindré las SENSITIVAS.

Ab la que, encar que no caiga
Ni 's fasse mal, sens consol
Plora sempre y plora molt,
Ja tindré lo LLIRI D' AIGUA.

Ab las que, ni á peu ni en-cotxe,
Després que han tocat las deu,
En lloch del món se las veu,
Ja tindrem los JUANES DE NOCHE.

Ab la que, sols quartos vol,
Y la seva cara gira
Sols vers hont molts quartos mira,
Ja tindrem lo GINASOL.

Ab la que, per que té plata,
Vol un vell y per la herencia
Lo va matant sens consciencia,
Ja tindrem de fixo MATA.

Aixís, senguint com he dit,
Jo de noyas se fer toyas;
Si ho dnpitén, portenme noyas
Y 'n faig una tót seguit.

CARLOS M. RICART.

SACH DE NOUS.

Ara que la Exposició retrospectiva fa 'ls últims badalls, es cuan té més vida. *Finis coronat opus.*

Los estudiants diuen que cuan ells manin, farán que 's tornin á posar los dias festius que s' han suprimit, sens pensar que 'l dia que manin ja no serán estudiants.

Lo plá de la Boqueria está enrajolat. Encara que ho aprobeu som del parer que faria més proba l' enllosat de pedra de Monjuich. Aixó es un dir: lo temps té que convensemos.

Sembla que 'l Patronat dels pobres, vol estalviar als richs lo gasto de posar en las casas «No se permite fijar carteles en esta fachada» y per altra part no vol permetre que 'ls que tingan ganas d' anunciar al públich deixin de ferho. Aixís, ha determinat fer uns kioscos, que nosaltres sempre n' haríam dit barracas, més ó menys luxosas, y allí per poch preu, podrà anunciar-se desde l' aigua del Lladoné, que segons los cartells, ab ella las morenas ho son perquè volen, fins a la novela més filosòfica, moral, econòmica y de costums socials de cuantas n' han surtit. Per suposat, que 'ls kioscos (sempre 'm ve de nou aquesta paraula) estarán situats en la Rambla y punts més públics de la ciutat. De nit estarán illuminats de manera, que en tota hora, sens necessitat de demanar lo diari en lo café podrà saber-se si en 'l Euterpe se balla, si 'ls Bufos volen fer riure de broma, ó si en la Zarzuela s' pensan cantar.

Sabem que la redacció del Principado viatja en tren. ¿Que no ho sabian?

Lo barítono de zarzuela senyor Carbonell, lo baix senyor Fábregas, y 'l tenor senyor Astort, catalans los tres, junt ab lo divertit senyor Allú marxa á Buenos-Aires. Que 'ls aires los hi prohiben es lo que 's desitja, perquè per aplausos no ténen que passarne ansia. Tant es aixís, que nosaltres que hem tingut lo gust de escalfarnos las mans aplaudintlos moltes vegades, sentim que ns deixin per aquets barris sensa que per ara poguem tornarlos á aplaudir.

LOS BUFOS.

CARA Y CREU.

UN QUALSEVOL.

Salut, bufos y bufas de Madrid;
Pera vosaltres sia honor y gloria:

Desde que esteu aquí visch divertit,
Y olvido ja del mon la trista historia:
Aquell que horriblement haurá patit,
Al vèureus, de sos mals pert la memoria:
Lo millor premi y palma jo us daria,
Com á promovedors de la alegría.

UN ALTRE.

Mon parer sobre 'ls bufos vull escriure,
Pus per vèurels pagui més d' una volta:
Los pobres be s' esforsan en fer riure
Ab las sevas gutadas sensa solta;
Mes sent així que ho fan tant sols per viure,
Crech so 'ls entonarà promte la absolta;
Puig pera un graciós lo pitjor cástich
Es veure al públich com se rin de fastíoch.

Aixís passa al munt hont som,
Que no hi ha, per més qu' enfadi,
Res que á tothom desagradi,
Ni res que agradi á tothom.

S. S.

FEU ROTLLO.

Un avaro aná ab un que no sabia las costums de Catalunya á comprar uns estalbis.

—¿Que es aquesta cosa de llautó? Li preguntá lo qui ab ell anava.

—Aixó 's posa sota la cassola per estalviar que s' embrutin las estoballas.

Després de aixó, s' ue anaren cap al born y allà hont venen alls, l' avaro sen feu donar un forch sensa cabessas, que ell se lligá com una rotllana,

—¿Y aixó, perquè servix? li preguntá un foraster.

Aixís que 'l Sr. Pere girá vers lo mar, lo primer que se li presentá á la vista fou una munió de nins que despalladets y blanchs com angelets, nadavan y jugavan per las onas, corrent perill, per lo molt petits que eran, d' ofegarse al baixarne una de grossa.

—¡Ay senyor! digué lo bon home, parantse á contemplarlos sonrisent ab tot y lo capicat que estava, ara veyeu aquets angelets de Déu, si vé una onada grossa y n' ofega un, quin trastorn per una pobre mare.

Més ab tot y que veyá la inminencia del perill, era tant bonich lo quadro que se li presentava, que 'l seu cor transigí ab lo seu gust artístich y 's quedá contemplantlos una estona més.

Quatre ó cinch, agafats l' un de la maneta de l' altre, ballavan la sardana allà mateix hont rompian las onas; altres, feyan un sòt en l' arena perquè hi entrés l' aygua per un regaró, y hi posavan barquets d' escorxa y de paper; altres se portavan á collybé, molts nadavan, y uns quants assentadets desota l' ombra que donavan algunas barcas guarnidas ab las xarxas, perquè s' assequessen, triavan palets y petxinetas de tots colors que en un munt posavan.

A tot aixó, lo sol, que s' amagava pausadament, com sabentli greu lo deixar de vèureuho, feya lluhir com diamants en lo cos dels nins las gotas que l' aygua de mar sempre hi deixa, y com que lluhian ells, y l' arena, y l' aygua, y las fullas platejadas de l' un cantó y verbas de l' altre dels arbres del riu; y com ells corrian y jugavan, y l' aygua anava y venia, y 'ls arbres se balandrejavan, y tot estava en continuu moviment; al barrejar-se, confondre's y separarse 'ls tochs brillants que cada un dels objectes tenia, haurian dit que s' aixecava una polsaguera de brillants y pedras preciosas.

Al fi lo bon cor digué al gust que aquells nins perillavan y 'l senyor Pere cridá:

—Noys, qué feu! ¿Que no savéu que ja han surtit los gegants. Sentir aixó y saltar com llissas de desde dins del mar á la platja, los que hi eran, fou cosa que sucseí en molt menos temps del que 's necessita pera dirho.

Allavors, junts los de dins y los de fora, se vestiren, y com los vestits consistian tant sols en calsons y camisolles, ben prompte llestos y saltant y corrent, desaparegueren de la vista del Sr. Pere per internarse en lo poble.

Son darrer y tremolós raig desava Febo, quant lo marit d' An-

gela passava 'l pedris de la porta de casa en Tofol, tota guarnida de xarxas, rems y paneras de portar lo peix, en las quals encara s' y enllá hi brillavan com anticuelas las escatas.

La Tuyas era molt neta, aixís es que no hi havia mes que mirar la cuyna qu' era lo primer que al entrar se trobava, pera conèixer que en aquella casa hi sucsehia alguna cosa extraordinaria.

L' aram per fregar, lo cullerer esfilagarsat y desprovisat, lo guarda-fum de robell, brut y descosit, y per últim, tot l' interior de la casa, sens emblanquinar.

Las alas del cor ja li caigueren al Sr. Pere, y s' anava á internar plé de tristesa quant vegé al peu de la escala, á n' en Tofol, pare dels dos nins, que plumava un polliastre, asentat en lo primer graó.

Aixó, prenentho com indici, li torná l' alegría, y com lo senyor Pere era bo de fondo, s' olvidá de tots sos rencors y del obgeete qu' allí l' portava:

—¡Hola Tofol! ¿qu' fem de bo?

—Hola, senyor Pere, contestá 'n Tofol sens alzar lo cap de lo que feya.

—¿Donchs que tant mateix havem mort lo parell?

—Sí.

Era bon indici per lo senyor Pere 'l que 'n Tofol plumés polliastres perquè alló era lo que s' acostumava á fer en lo poble pera celebrar la festa major, y natural fou que 'l bon home pensés que, ja que ho feya 'n Tofol, pera celebrarla era.

Bèn prompte cambiá d' idea.

Lo posat sério d' en Tofol l' obligá á ferho, y bèn depressa li torná á entrar lo convenciment de que havia de ser un disgust lo fruit de la entrevista ab lo pescador.

—¿No hi es la Tuyas?

Preguntá 'l senyor Pere.

—No.

—¿Ha surtit fa estona?

—Sí.

—¿Y no savéu si tardará gaire á tornar?

—No ho sé.

—¿Y tampoch savéu si ha anat aprop ó lluny?

—Tampoch.

Lo lacónich de las respostas posá en guardia al Sr. Pere, que

—Això, contestà l' avaro, 's posa sota la cassola y estalbia 'ls estalbis.

Un senyor molt econòmic, vegé en l'aparador d' un llibreter un llibre titulat: «Economia Doméstica.» Entrà 'l demanà y s' assentà á llegir-lo.

Al cap d' una estona que 'l llegia 'l llibreter cansat li preguntà:

—Y bè, que tal, que li sembla?

—Home, molt bè, y m' ha convensut tant, que comenzo per economisar lo llibre.

Y deixantlo sobre 'l taulell, saludà y se n' anà sens comprarlo.

Un avaro que vivia molt pobrement, tenia tres ó quatre cents mil duros que deya que 'ls guardava per quant convingués.

Li surti un mal molt terrible á la cama, y l' únich modo de curarlo era fer una operació que cap metge volia ferla per menos de cinch cents duros.

—Com ho farém? deya parlantne á un parent seu, si no 'm faig fer la operació só mort, y ves de ahont trech aquets diners?

—Home, d' aquell recó, li contestà 'l parent.

—Ja 't vaig dir, li repetí l' avaro, que alló ho guardo per un cas que convinga.

—Senyor Quim, ¿qué 'm faria 'l favor de donarme un cigarrillo?

—Prou!... ¿y que son Para usted?

—¡Ca!... ¡no!...

—Li dich que son Para usted!

—Bé, vamost!.. ne pendré uns quants.

—Que diu, senyor Culgat, que casa la noya ab un apotecari?

—Si senyor. Jo li diré... com es una noya que no

gasta gaire salut... penso qu' es lo millor partit que pót fer.

Un dia, un criat, veyent que li havian dat una pa-peleta de citació se quedá tan sorprès que no savent que podria ser aná á aconsultarho ab 'son amo.

—Vegi, nostramo, sembla que 'm citan.

—Ay, ay! ¿y aixó?

—No ho sé.

—Be pero home bè 'n deus haver fet alguna.

—No senyor no.

—Per forsa.

—Li dich que no senyor.

—Veyas de pensarhi bè, que si acas ara encara 's fora á temps á arreglarho.

—No 'm recordo de res.

—Donchs deixau correr.

—A no ser que fós!... pero... ¡Ca!

—Vaja digas.

—A no ser que fós que ahí á la tarder vaig fer un fart de bofetadas á un senyor!...

Com més va més aplausos recull en los camps de recreo de Sabadell ahont treballa, la companyia del teatro catalá que es la mateixa del Odeon.

Dijous passat posaren la zarzuela dels senyor Pitarrá y Gordon.—«Si us plau per forsa.»

Sol-lució á la Endevinalla del núm. 7.

Lo trucador.

Sol-lució á la Xarada del núm. 7.

Fi-la-gar-sa.

Sol-lució al Geroglífich del núm. 7.

Barcelona té un riu á cada costat y montanyas á la bora.

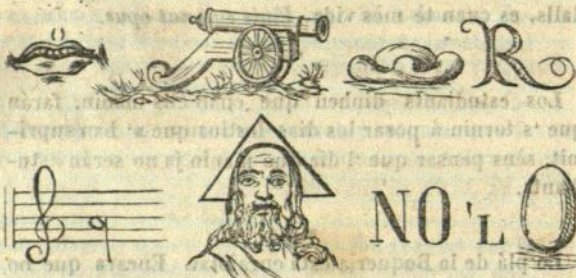
ENDEVINALLA.

Des que vaig naixer só mort,
só molt baix y estich molt alt,
no he pres mal ni estich malalt
y estich descarnat y tort.
Sols me tracto ab esgarrats
y ab vells 'l que m' amohina
que tinch los ulls sense nina,
y no 'ls puch tenir tancats.

XARADA.

Hu y dos fa 'l rector cuan casa;
tres y quatre fa anar dret,
parlant d' amor á una nena
se li sol dir quatre y tres.
Sens ters y quart lo meu tot
no faria cap servey;
y si 'l meu tot no fa hu y dos
pot enjagarlo al carrer.
¿Encara 'l tot no endevina,
y deu portarne vosté?

GEROGLIFICH.

Las sol-lucions se donarán en lo número próxim.

E. R.—Eudalt Puig.

Barcelona 1867.—Imprenta de Narcís Ramirez y Companyia, pas-satge de Escudellers, número 4.

s' assentá pensatiu en una cadira mitjana que hi havia en un reó de la cuyna.

Que podia ser lo que havia posat á n' en Tofol tant poch atent ab lo marit d' Angela, quant quinze dias endetrás hauria besat sas petxadas y fins s' hauria anat á matar per ell, si aixís ho hagués exigit com á prova de sa gratitut y afecte?

Aixó es lo que pensava 'l marit d' Angela assentat ab lo colzer demunt del genoll y 'l front reposant sobre 'l planell de la má.

—Es á dir, deya pera si, que en aquest món, un se fa enemichs si fa mal, y se 'n fa si per tot deixem caritat y beneficis? ¿Qué havem de fer llavors Déu meu!

—Aquest home era pobre, torná á dir després d' un altra estona, jo li vaig comprar la barca y tots los arreus de pescar, he fet de pare als seus fills... jo no 'm recordo d' haverli fet cap agra-vi... ¿Per qué aquest home s' ha cambiát d' aquesta manera?

¡Pobre senyor Perel!

¡Pobre cor! que creya que semblant la felicitat per tot allá ahont passava, viuria sens enemichs en lo món y fóra benehit per tot.

Solsament esplicant al lector lo que estava passant en lo cor d' en Tofol, nos convencerém de que aixó es impossible en aquesta vall de llágrimas.

Ab tot y los punts de frenólech y fisonomista de que tant s' alabava 'l senyor Cinto, no era vritat que ni l' aspecte ni la cara d' en Tofol fossen d' home dolent.

Al contrari.

Una fisonomia oberta y franca donava pas á tots los sentiments de la seva ánima, tant, que en aquell moment en que estava comentant una mala acció, l' hauriau vist ab lo cap baix, roig y avergonyit, plumant lo pollastre, de tal manera que si un jutge pót sentenciar per convicció moral, l' hauria sentenciat desseguida.

En Tofol era un pescador dit y fet.

Alt, robust, moreno y broncejat per los raigs del sol y 'ls aires del mar, cara ovalada y ulls negres que brillavan dessota l' ombra de sas atapahidas y desiguals sellas.

Cóm que ab tot y tenir la barba voltada s' afeitava deixantse no més la sotabarba, aixó, deixava véurer lo llavi superior prim, indici, segons lo senyor Cinto, de las malas entranyas que havia de tenir lo pobre home.

Aquesta idea ben prompte quedava desvanescuda, y aixó, junt

Per anar á casa d' en Tofol s' havia de surtir una mica 'n fora del poble, y al ser que un se girava vers lo mar, ja s' us presentava á la vista, blanca com un borralló de neu y aixerida com una caseta de pessebre.

Com que al mateix costat d' ella 'l riu passava per barrejar ben prompte sas cintas de plata ab los farvalans guarnits de randa de escumas que feyan las onas, un canyar al entorn li donava ombra, y tres ó quatre arbres d' aquells de riu, que ara no 'm recorda com se diuhen, de tant alts y prims se balandrejavan juntant sos murmurall ab lo del canyar, y donant per resultat un remor dols, com lo d' una mare que aprop del bressol de son fillet, canta baix, perque acabi d' endormiscarse.

Y aixó venia á ser.

Feya tant temps que 'ls arbres veyan á la caseta y que 'l canyar creixia aprop d' ella, que si en lo cor de la soca dels arbres l' amor pogués niarhi, l' haurian considerada com á filla.